

Poslední naděje

Tma. Od východního pobřeží Ameriky až kamsi do středoasijských stepí se táhla zlověstná čerň. Jen mezi Eufратem a Tigridem vhasínala alfa Babylonu do omegy Iráku v slabých čarách záblesků Asijské fronty. Tam dole, téměř šestatřicet tisíc kilometrů pod Vladimírem, válčila Čína s Aliancí arabských států.

Slunečný květnový den před dvaceti lety. Ropa zmizela. Uvolnění tlaku celých tisíciletí a nezměrná zemětřesení rozlámala strukturu zemské kůry. Ropa se vypařila v ohnivém pekle. Poslední zásoby ropy, nafty nebo benzínu ležely v potrubích, tankerech, kamionech a zásobnících. Etatizace. Vyšší zájmy. Pány v šedém nahradili muži v zeleném. Porady, taktika, strategie, zájmy, špionáž a informace. A cíl? Najít a obsadit ropná pole s rozumnou hloubkou počáteční těžby. Nebyl čas na vývoj nových technologií. Lidé chtěli jezdit a svítit a topit a žít jako předtím. Začalo platit právo silnějšího.

US Navy obsadila Venezuelu během tří dnů. V Nigérii už byli Britové. Rusové nabídli družbu Peršanům. Než je všechny skoro smetla Čína. Použít atomovky se neodvážil nikdo. Tichá dohoda zaručovala aspoň nějaké jistoty v té šílené době. Pak vznikla arabská Aliance. Z Blízkého a Středního východu se tak během půl roku stala nejkrvavější válečná zóna světa. Pat.

Mezitím moderní civilizace zchromla. Koňské povozy, raketový růst prodeje elektromobilů a výkupní cena plastů dolar za kilo nejlépe svědčí o tom, co se dělo se světem. Spotřeba elektřiny vzrostla o 500 procent. Stále se bojovalo. A budovalo. Přes šest tisíc nových elektráren, většina z nich tepelných. Na alternativu nebyl čas. Uhlí a jeho tenčící se zásoby. Žádná jaderná elektrárna? Tabu. Od půl milionu mrtvých v Saldusu uplynulo teprve třicet let.

Spása, zázrak, záchrana a naděje. Takové byly titulky novin, když mezinárodní tým vědců v CERNu vyřešil tajemství praktického využití anihilace antihmoty. Jenže nikdo nechtěl mít rizikový projekt na svém území, vlády se bouřily a dohadovaly. Konečné řešení přinesla až OSN s idejí zařízení umístěného na oběžné dráze. Rázem se rozjel nejgigantičtější projekt v historii lidstva. Vynaložení obrovských finančních prostředků, práce tisíců odborníků, výtečná organizace. Raketoplány i rakety všech zemí, které kosmickými loděmi disponovaly,

vynášely na orbitu tuny materiálu. Před dvěma týdny byl dotáhnut poslední šroubek. Láhev šampaňského se tříští o bělostný nápis UN Last Hope.

Vladimir odvrátil pohled. Připoutal se do křesla a pohlédl na nekonečné řady obrazovek, displejů a indikačních diod. Už dva dny byla celá planeta pod ním temná. Už dva dny proudila veškerá elektřina vyrobená na Zemi sem nahoru, kde byla ukládána do obřích kondenzátorů. Všiml si drobného poklesu napětí na dráze 27 a pootočením potenciometru nesrovnalost zkorigoval. Prosklenou podlahou mohl obdivovat konstrukci proucí se přes propast atmosféry až sem do nadoblačných výšin. Práce nanotechnologů a techniků byla obdivuhodná. Věž vysoká třicet šest tisíc kilometrů a v ní kabely vedoucí milióny gigaampérů.

Náhle se rozsvítil červený blikající maják. Kondenzátory jsou plně nabitě a vše je připraveno. Vladimir vypíná přívod proudu. Z palubního interkomu se ozývá suchý neosobní hlas. Potvrďte připravenost vašeho stanoviště! Po sérii kódů, krátkých ujištění a technických podrobností hlas umlká. Nahrazuje ho dunivé hučení. Supravodivé magnety jsou spuštěny. V urychlovači začíná obíhat malé množství látky. V bočním tunelu čeká antihmota v důmyslném systému, který zabraňuje její neřízené anihilaci. Současně by měl být schopen energii anihilace zachytit. Látka už obíhá téměř rychlostí světla. Až vydá pokyn ke srážce, nebude až ani hmota, ani antihmota, jen rozpínající se energie a silová pole. Vladimir svírá růženec.

V zákopu vedle Al Magwa se krčí hrstka vojáků. Nad hlavami jim hvízdají kulometné dávky a v dáli duní dělostřelecká palba. Třesk. Tohle nebyl granát. Střelba utichá. Vojáci, a spolu s nimi miliardy dalších, zvedají hlavy. Na obzoru plápolá nová hvězda. Poslední naděje.